

Monty Pythons flyvende cirkus

UI S. Jørgensen redegør for Monty Pythons fantastiske univers

Herhjemme har Monty Python's Flying Circus haft en lidt trang skæbne. Ganske vist har TV vist en del shows, men der har været langt mellem dem, og de har været programsat meget sent og fortrinsvis i week-ender, hvor en betydelig del af deres potentielle publikum var ude at more sig, så alt i alt blev de ikke den landeplage, man kunne have forventet.

Det var faktisk først med filmen »Monty Python and the Holy Grail«, at gruppen slog igennem i Danmark. Siden premieren i efteråret 1975 har den næsten konstant været på repertoire, og man tør formode, at den har fået sig et stampublikum, der valfarter rundt til de små biografer, hvor den vises.

For humoristisk orienterede har Monty Python-gruppen nu indtaget sin plads blandt 70ernes topkomikere sammen med Woody Allen, Mel Brooks og Hasse & Tage. Men hvem er denne Monty Python? De fleste ved at Monty Python er en fiktiv person i lighed med Sgt. Pepper, men mens alle ved, at Sgt. Pepper er The Beatles, og yderligere kan skelne mellem de fire Beatles og kender dem af navn, så er der meget få, der kender navnene bag Monty Python's Flying Circus; og nu, hvor gruppen er splittet, og man under tiden møder medlemmerne enkeltvis i film og TV-shows, hedder det altid: »det er en af dem fra Monty Python«.

Således er »Jabberwocky« herhjemme blevet opreklameret som en Monty Python-film, skønt kun to af gruppens medlemmer medvirker i den. Det lykkedes nemlig i imponerende grad denne gruppe at fungere som et team og at gå ind i publikums bevidsthed som et team. Det synes ligefrem at være en integreret del af gruppens humor at skjule de enkelte medlemmers identitet. Monty Python's Flying Circus, det være sig i TV-shows eller på film, betjener sig ofte af falske fortekster, som er ustyrligt morsomme, men kun sjældent kommer med relevante oplysninger, og deres pladecovers er lige så tilbageholdende med relevante oplysninger. Deres pladeudgivelse nr. 2 kommer således i et nydeligt cover, hvorpå der står »Bethoven, Symphony No. 2 in D major«. Denne titel er dog streget over, og i et hjørne er der for en sikkerheds skyld tilføjet »Another Monty Python Record«.

Monty Python's Flying Circus opstod i 1969. BBC-manden Barry Took samlede John Cleese, Grahame Chapman, Terry Jones, Eric Idle og Michael Palin (Terry Gilliam kom til senere) med det formål at lave et humoristisk TV-show. De var en samling unge mennesker i midten af tyverne – de fleste med en akademisk baggrund fra Oxford eller Cambridge – som via studenterrevyer var kommet til BBC, hvor de havde medvirket i humoristiske shows som »Frost Report«, »At Last – the 1948 Show« og »I'm Sorry, I'll Read that Again«. Titlen »Monty Python's Flying Circus« valgte de i følge eget udsagn, fordi de ikke kendte nogen af dette navn, og fordi showet ikke havde noget at gøre med flyvning og ikke var en cirkus.

BBC lancerede serien med nogen bekymring, idet man var bange for, at denne temmelig specielle humor kun ville appellere til et yderst begrænset publikum. Showet blev

imidlertid omgående en kæmpesucces, og allerede efter et år kunne BBC udsende en Monty Python-plade med de mindst visuelle af årets sketches. Denne procedure fortsatte de følgende år. Efterhånden udkom: »Monty Python's Flying Circus« (1970), »Another Monty Python Record« (1971), »Monty Python's Previous Record« (1972) og »The Monty Python Matching Tie and Handkerchief« (1973); dernæst fulgte »Monty Python Live at The Theatre Royal, Drury Lane« (1974) og »The Album of the Sound Track of the Trailer of the Film of Monty Python and the Holy Grail« (1975), titler, der taler for sig selv. Siden har de, bortset fra en liveoptagelse fra New York, så vidt jeg ved ikke udgivet nogen plader, men man tør formode, at et »Album of ... the Life of Brian« er på trapperne.

Monty Python-successen blev så stor, at den nærmest kan karakteriseres som et kulturfænomen. Da bølgen var på sit højeste i 1971, var jeg så heldig at være på studieophold i England. Jeg boede på et college, hvor jeg havde rig lejlighed til at iagttage den pythoniske indflydelse på studenterlivet. Onsdag var ugens højdepunkt, men alligevel lukkede universitetets bar kl. 20, ikke for at begrænse spiritusforbruget, men fordi det var umuligt at opdrive studenter, der var villige til at være bartendere efter kl. 20, for allerede da var TV-stuen, som var på størrelse med en mindre gymnastiksal, fuldstændigt fyldt. Folk sad med tre-fire pints foran sig – der var altid mangel på glas i baren om onsdagen – og slog tiden ihjel indtil det store øjeblik, kl. 21, hvor Souza's marchtoner indledte »Monty Python's Flying Circus«. Den følgende dag var der gerne opstået et nyt modeudtryk, som så var på alles læber indtil næste uge samme tid. Rundt om på universitetet kunne man møde små grupper af gravalvorlige folk, som sang: »Spam, spam, spam spam, wonderful spaaamm!«, og når man besøgte hinanden, var feltråbet: »Nnnooobody expects the Spanish Inquisition!«, og enhver samtale kunne afbrydes således: »I don't want to talk about this; I want to be a lumberjack jumping from tree to tree!«, hvorpå fulgte et par strofer af »The Lumberjack Song«, som her er citeret i sin helhed:

Oh, I'm a lumberjack, and I'm O.K.,
I sleep all night, and I work all day,
I cut down trees, I eat my lunch, I go to the lavatory,
On Wednesdays I go shopping and have buttered scones for tea.

Oh, I'm a lumberjack, and I'm O.K.,
I sleep all night, and I work all day,
I cut down trees, I skip and jump, I like to press wild flowers.

I put on women's clothing and hang around in bars.

Oh, I'm a lumberjack, and I'm O.K.,
I sleep all night, and I work all day,
I cut down trees, I wear high heels, suspenders and a bra,
I wish I'd been a girlie, just like my dear papa.

I dag har Monty Python-gruppen ikke helt samme status som dengang, men de er stadig populære; så sent som sidste sommer oplevede jeg en repremiere på »The Holy Grail« i Brighton, hvor der var stuvede fuldt i biografen, og for dem, der nu er godt oppe i tyverne, er gruppen en vigtig reference-ramme og en kær kulturarv.

For en dansker virker Monty Python som noget ret enestående i sin vanvittige form for humor. Men trods gruppens egenart er den i høj grad forankret i en rig angelsaksisk humortradition, nemlig Music Hall-traditionen. Den ovenfor citerede sang har f.eks. mange lighedspunkter med gamle Music Hall-numre som »Any Old Iron« eller »Don't Cry, Daddy«. Hvor sært det end lyder i forbindelse med Monty Python, er det specifikt ved denne humor, at den er venlig. Det er en slags humor for humorens egen skyld.

Den er således aldrig primært politisk eller satirisk. Når Monty Python-gruppen f.eks. optræder som »The Church Police«, gør de egentlig hverken grin med kirken eller politiet. Det morsomme ligger i at forbinde to så forskellige institutioner. Af den grund er det også en temmelig vanskelig humor at dyrke; undertiden fungerer den simpelt hen ikke, som når Monty Python-gruppen spiller Hitler, Himler, Göring og von Ribbentrop, der er til eftermiddagste hos en engelsk arbejderfamilie. Disse nazi-ledere kan måske nok anvendes i humoristisk øjemed, men det kræver et eller andet ydre formål, hvilket der ikke er i denne sketch. Som eksempel på humoren, når den er bedst, kan nævnes den sketch, hvor en negerhøvding i fuld krigsmaling kommer ind til et ældre ægtepar. Konen siger straks: »Hello, George, how are things in Dublin?« Man kan naturligvis hævde, at denne bemærkning er diskriminerende, men er den i så fald diskriminerende overfor negere, irlændere eller begge parter? Igen er det i virkeligheden blot kombinationen, der gør situationen morsom. Med dette kombinationsprincip som fælles-nævner kan sketchene, trods deres sprudlende forskelligartethed, opdeles i forskellige grundtyper:

Mest typisk er nok den, man kunne kalde institutionssketchen. Den går ud på, at man tager en institution og giver den et skørt og lidt forventeligt indhold. Her bør først og fremmest nævnes perler som »The Ministry of Silly Walk« og »The Society for Putting Things on Top of Other Things«. Her vil jeg også anbringe »The Upper Class Twit of the Year Contest«, der beskriver en slags ti-kamp for unge bøvede adelsmænd.

Sketches som »The Bruces«, en af gruppens mere ondskefulde, kan også anbringes her. Den omhandler det filosofiske fakultet på et australsk universitet. Det morsomme er her at kombinere Australien med filosofi. Australiere har i dag i England det image amerikanere havde førhen: de er dumme, pralende, drikfældige og højroastede. Sketchen spilles med fed australsk accent og indeholder mange australske hentydninger: alle professorerne hedder således Bruce (= australler) og drikker spandevig af Forster's Beer (et potent australsk bryg, der er elsket men frygtet over det meste af den engelskta-

lende verden). Sketchen ender med at de i svært bedugget tilstand afsynger filosofisangen, der går ud på, at al filosofi drejer sig om sprut (I drink, therefore I am). Denne fører os til en anden type sketch, nemlig sangsketchen, der fungerer som et lille divertissement mellem de mere indholdsrige afsnit og knytter forbindelsen til Music Hall-traditionen. På en eller anden meget tyndbenet foranledning giver gruppen sig til at synge en nonsenssang som f.eks. »Spam, spam, spam«, eller som det allerede citerede mesterværk »The Lumberjack Song«. Man vil bemærke, at denne sang omhandler en transvestit, hvilket fører os til, omend ikke en ny sketch-type, så til et element, man genfinder i mange af deres

skke, hvilken melodi, der vandt det engelske Melodi Grand Prix i 1968 og får det eftertragtede møblement, som er førsteprisen. »The Mouse Problem« er en TV-reportage om et foruroligende problem blandt Englands ungdom: flere og flere unge mænd bliver »mus«, d.v.s. de samles i grupper, tager musekostumer på, piber og spiser ost. Parallellen til homoseksualitet er tydelig. »Stop the Film« er et rigtigt lørdag-aften-underholdningsprogram for hele familien. En seer ringes op, hvorefter en kompromiterende film, f.eks. af denne seer på vej hen for at besøge sin elskerinde, vises, alt imens et taxameter tikker i hjørnet af skærmen og viser det stadigt stigende beløb, han skal betale for at få filmen standset.

fuglen kun sover. Til sidst lykkes det ham dog at få overbevist dyrehandleren på denne måde: »It's passed on, this parrot is no more, it's ceased to be, it has expired, this parrot has gone to meet its Maker, it's a late parrot, it's a stiff breast of life, it rests in peace, if you hadn't nailed it to the perch it would be pushing up the daisies, it's run down the curtain and joined the choir invisible, it's an ex-parrot!« Dyrehandleren er nu villig til at give ham en anden papegøje, men desværre haves ingen på lager, så han tilbyder ham en skovsnegl istedet, som John Cleese dog afslår efter at have forespurgt sig, om den kan tale. Denne sketch eksisterer i flere forskellige indspilninger både på film og plade, og disse

shows, nemlig Drag.

Drag-traditionen er nok noget af det, der adskiller engelsk og dansk humor. Af en eller anden grund, muligvis på grund af deres mange drengeskoler, finder englændere det uendeligt morsomt, når mænd optræder forklædt som kvinder. Hos Monty Python er det faste Drag-indslag Eric Idle som midaldrende husmor med papillotter i håret.

En tredje, og meget vigtig type er mediesketchen. Monty Python's Flying Circus er jo ikke at forglemme et TV-program og henter klogeligt en stor del af sin inspiration netop fra TV-mediet. Blandt deres morsomste sketches er nemlig deres mange parodier på typiske TV-programmer. I »Communist Quiz« er Karl Marx, Lenin, formand Mao og Che Guevara til præmie-quiz om kommunisme. De klarer spørgsmålene om kommunisme fint, men hvergang de har samlet nogle points sammen, mister de dem igen, fordi de bliver stillet et spørgsmål om engelske fodboldresultater eller popmusik, indtil Mao tilfældigvis kan hu-

Scene fra Monty Python-filmen »And Now for Something Completely Different« med sketchen »The Upper Class Twit of the Year«

En fjerde og ikke mindre vigtig sketch-type er den, man kunne kalde handelssketchen. Den går i korthed ud på, at en person, for det meste spillet af John Cleese, skal købe noget af en lidet samarbejdsvillig butiksekspedient, gerne spillet af Michael Palin. I »The Cheese Shop« forsøger John Cleese forgæves at købe et stykke ost. Uanset hvilken type, han beder om, er man lige udgået for den. Det udvikler sig efterhånden til en slags gættekonkurrence, hvor alverdens oste nævnes (incl. specialiteter som Japanese Sage Derby). Den populæreste af alle Monty Python-sketches hører også til denne kategori. Det drejer sig naturligvis om »The Parrot Sketch« eller »The Pet Shop«. John Cleese kommer ind til en dyrehandler (Michael Palin) og beklager sig over, at den papegøje, han just har købt, er stendød. Dyrehandleren bliver imidlertid hårdnakket ved med at påstå, at

viser i høj grad, hvorledes gruppens humor udvikler sig ved improvisation. På en af filmindspilningerne, en teateroptagelse, går sketchen helt i stå, fordi John Cleese kommer med en lille ændring, så Michael Palin knækker sammen af grin.

Min foretrukne sketch tilhører også nærmest denne kategori. Det er sketchen om Paven og Michelangelo. Maleren, spillet af Michael Palin, er i audiens hos Paven, John Cleese, for at aflevere sit berømte maleri af den hellige nadver. Paven er dog ikke helt tilfreds med kunstværket, og i løbet af samtalen fremgår det, at billedet indeholder tre Jesusser (to tykke og en tynd) 24 disciple og mange andre mærkværdigheder – og alt dette af kunstneriske grunde, forklarer Michelangelo. Til sidst taber Paven besindelsen og brøler: »Well, I may not know a whole lot about art, but I'm the bloody Pope, and I know what I want. I want a picture with one Jesus, twelve disciples and no kangaroos!« Så det må maleren rette sig efter, men inden han

går, mumler han noget om kunstens undertrykkelse og kirkens fascisme.

Disse fire typer eller kategorier dækker en betydelig del af gruppens sketches, men der er mange, som slet ikke kan kategoriseres. For eksempel er det svært at finde en bås til »Llamas«, der blot går ud på at gruppen af-synger en peruviansk folkesang, mens John Cleese læser op om lamaen og dens adfærd af en zoologibog, eller pausenummeret, hvor Michael Palin går rundt blandt publikum og forsøger på at konkurrere med ismanden ved at byde en albatros til salg. Men disse tiloversblevne sketches kunne man jo passende komme i en bås for »loopy and dappy things«, det er nemlig navnet på det departe-

betydelig del af komikken er uforståelig, hvis man ikke har et betydeligt kendskab til de foregående shows.

Før eller siden måtte der naturligvis komme en Monty Python film, og i 1971 lagde de ud med filmen »And Now for Something Completely Different«, som nu langt om længe har fået premiere herhjemme. Titlen er en velkendt catch-phrase, der stammer fra en periode, hvor deres shows ofte indeholdt en samling interviews. Efter hvert interview sagde intervieweren: »And now for something completely different« og kunne så fortsætte: »a man with three buttocks«, eller »a politician in a glass of water«. Filmen var imidlertid

overse, med hvor små og simple midler, denne morskab opstår. Hvem har f.eks. tænkt over, at de episoder af Arthur-legenden, filmen medtager, er fulgt temmelig nøjagtigt? Filmens middelalderrekonstruktion er temmelig imponerende, og netop derfor virker manglen på heste ekstra morsom. Man kan ikke lade være med at tænke på, hvilke kavalleri-udgifter, der er sparet, og at denne besparelse samtidigt har kreeret filmens første, største og bedste visuelle vits. Og næppe har latteren lagt sig, før denne vittighed gennemhulles. Arthur beretter til en soldat, om hvordan han har redet gennem hele sit rige for at finde riddere til sit runde bord, men soldaten er kun interesseret i at vide, hvor han har fået

ment på British Museum, hvor gruppen påstår, de indleverer deres udslidte sketches til bevarelse for eftertiden.

Et sidste vigtigt træk ved Monty Python's TV-shows bør lige nævnes, inden vi går over til deres øvrige produktion. Skønt der sjældent er nogen egentlig handlingsmæssig forbindelse mellem de enkelte sketches og shows, dyrker de meget at komme med små hentydninger til tidligere shows. Efter de lancerede deres berømte »Spam Song«, har ordet »spam« haft en tendens til ofte at dukke op i deres shows, og ordet »sloth«, der opræder så sent som i »The Holy Grail«, kan føres helt tilbage til John Cleese's medvirken i radioshowet »I'm Sorry, I'll Read that Again« i midten af 60'erne. For mig at se betyder dette, at gruppen arbejder meget integreret og selv morer sig kosteligt ved arbejdet, thi når de har fået en god idé bliver den ganske simpelt ved med at dukke op ved scriptkonferencerne. For publikum betyder det, at gruppens shows bliver morsommere jo flere man ser, idet en

En af de mange afsindige sketches i »And Now for Something Completely Different«

ikke nogen egentlig fornyelse for gruppen, men blot en filmindspilning af nogle af deres populære sketches så som »The Upper-class Twit of the Year Contest«, »The Parrot Sketch«, »Stop the Film«, »Self Defense« og adskillige andre. Det var først med »Monty Python and the Holy Grail«, at gruppen for alvor prøvede kræfter med filmmediet.

In retrospect synes temaet for denne deres første egentlige spillefilm at være ualmindelig velvalgt. Det er klart, at det ville have været meget svært, om ikke umuligt, at forlænge en Monty Python-sketch til spillefilmslængde. Hvorfor så ikke tage et allerede eksisterende og sågar episodisk forlæg, som oven i købet er Englands nationalepos? At der bliver gjort eftertrykkeligt grin med middelalderen og ridder-romantikken, kan naturligvis ikke undre nogen, men netop fordi filmen er så ualmindelig morsom, kommer man meget let til at

fat i de kokosnøddeskaller, han slår mod hinanden for at imitere hestetrampen. Han formoder, at den tropiske frugt er blevet bragt af en trækfugl, f.eks. en svale, og kommer så ind på, om det nu kan være en europæisk eller en afrikansk svale. Dette svalesspørgsmål tages på typisk Monty Python-vis op igen senere i filmen, hvor en ond troldmand stiller tre gåder til Arthur og hans riddere som betingelse for at lade dem passere. De to første gåder er lette nok, nemlig de respektive ridders navn og yndlingsfarve, men det tredje spørgsmål knækker de halsen på, indtil Arthur kommer til og spørges, hvad svalens gennemsnitlige hastighed er, hvortil han svarer ved at spørge, om det nu drejer sig om en europæisk eller en afrikansk svale. Efter denne sejr over troldmanden spørger en af ridderne Arthur, hvor han dog vidste det fra, og stakkels Arthur, der efterhånden har opdaget, at han er i en Monty Pythonfilm, svarer, »Well, you know, we kings have to know things like that«.

Scene fra »Monty Python and the Holy Grail« (Monty Python og de skøre riddere)

Det er også middelalderens filosofi, der står for skud i scenen, hvor Sir Belvedere forsøger at frelse en stakkels kvinde, der er anklaget for at være heks. Gennem en lang sokratisk dialog fuld af fordrejede syllogismer får han den ophidsede folkemængde til at konkludere, at hekse er af træ, fordi de kan brænde, og dernæst at hekse vejer det samme som ænder, fordi såvel træ som ænder flyder på vandet. Heksen bliver så anbragt i den ene vægtskål og en and i den anden, og da det viser sig, at de vejer det samme, stormer hoben glad bort for at afholde autodafe.

Middelalderens social-politiske forhold tages også op til revision. Metoden er den sædvanlige hos Monty Python: Kombinationsprincippet, dvs. en sidestilling af inkommensurable størrelser. Man får ligefrem medlidenhed med den gode Kong Arthur, når han spørger en bondekone om vej og tiltaler hende »old woman«. For konen viser sig at være en mand, som ikke blot bliver fornærmet over at blive tiltalt »woman«, men også tager afstand fra »old«, idet han jo er en mand på kun 37. Det viser sig, at Kongen er rendt ind i en autonom, socialistisk, demokratisk kommune, som ikke anerkender Kong Arthur som overhoved, og snart er de optaget af en indviklet politisk diskussion. Kong Arthur må forklare, hvordan han fik overdraget kongemagten, ved at The Lady of the Lake gav ham Excalibur, hvortil kommunarderne svarer: »Listen, strange women lying in ponds, distributing swords is no basis for a system of go-

vernment«, hvilket man jo umiddelbart må give dem ret i.

En endnu mere rammende kommentar til middelalderens sociale forhold, er scenen, hvor Arthur og hans væbner »ridder« gennem en landsby: en bonde ser måbende op og siger: »Look, a king«, en anden bonde spørger, hvordan han kan vide det og får til svar: »He hasn't got shit all over him«. Filmens højdepunkt er dog for mig scenen med »den hellige lanse«. Arthur og hans riddere kæmper med et uhyre og må til sidst tage kirken til hjælp. Heldigvis har hans gejstlige følge medbragt den hellige lanse, der dog her er blevet til »the Holy Handgrenade of Antioch«. For at kunne anvende den må de dog først læse brugsanvisningen i bibelens »book of armaments«, og den fromme fader begynder med typisk anglikansk nasalstemme: »Armaments, chapter II, verses 9 to 21: »And Saint Attila raised the handgrenade up on high, saying, »Oh, Lord, bless this thy handgrenade that with it thou mayst blow thy enemy to tiny bits in thy mercy«. And the Lord did grin, and the people did feast upon the lamb, and sloths, and orangutans, and breakfast cereals ... And the Lord spake, saying, »First shalt thou take out the Holy Pin, then shalt thou count to three, no more, no less. Three shall be the number that thou shalt count, and the number of the counting shall be three ... then lobbest thou thy Holy Handgrenade of

Antioch towards thy foe, who, being naughty in my sight, shall snuff it«. Dette er en vidunderlig parodi på sproget i Jakob I's bibeloversættelse krydret med nogle små yderst pythonske stilbrud så som »tiny bits«, »lobbest«, »naughty«, »shall snuff it«, og naturligvis det aparte festmåltid. »Monty Python and the Holy Grail« er vidunderlig fri for de mislyde, man kunne kritisere »And Now for Something Completely Different« for, nemlig langtrukkenhed og mangel på sammenhæng.

Med deres pythonisk inspirerede »Jabberwocky« gik Terry Gilliam og Michael Palin et skridt videre i samme retning, nemlig mod den gængse spillefilmskomedie, men med noget mindre held. Lad mig dog først fastslå, at »Jabberwocky« er en hylende morsom middelalderkomedie, der blot blegner noget i sammenligning med »The Holy Grail«. Deres forlæg er Lewis Carroll's berømte nonsensdigt fra »Through the Looking-glass«, som begynder således:

'Twas brillig, and the slithy toves
did gyre and gimble in the wabe:
All mimsy were the borogoves,
And the mome raths outgrabe.

»Beware the Jabberwock, my son!
The jaws that bite, the claws that catch!
Beware the Jubjub bird, and shun
The frumious Bandersnatch!«

Til ære for læsere, som ikke læser fremmede sprog, skal det oplyses, at digtet hand-

ler om en ung mand, der dræber et berygtet uhyre: the Jabberwock. Over dette digt har de strikket en gængs Klods Hans-historie om en bødkerlærling, der drager til kongens by for at søge lykken, og som efter at have dræbt det frygtelige uhyre, får prinsessen og det halve kongerige. Igen er eventyr-middelalderrekonstruktionen enestående, endda om muligt bedre end i »The Holy Grail«. Byscenerne har et Breughelpreg, som Hollywood ville misunde, og kongens slot er så støvet og faldefærdigt, at kun en eventyrkonge kan bo der.

Filmens humor afviger til tider noget fra Monty Python-stilen. For eksempel er dens svælgen i middelalderens skidt og lort i bogstavelig forstand til tider en kende for udpenslet. Dens nærmere slægtskab med komedien – i modsætning til farcen – bevirker også, at den under tiden ud fra et pythonisk synspunkt virker foruroligende konkret og fantasiløs. Mens heste fikst var udeladt i »The Holy Grail«, er ridderne her til hest, og mens uhyret i »The Holy Grail« var en lille, hvid kanin, er »the Jabberwock« et yderst realistisk fantasifoster, som eventyrmitologer dog straks genkender som en »Bandersnatch« og ikke en »Jabberwock«. Naturligvis bør gode påfund ikke gentages for ofte, men der er i »Jabberwocky« ingen penderter til de manglende heste og den hvide kanin i »The Holy Grail«.

Filmen har dog også adskillige meget lyse sider, hvoriblandt højdepunktet nok er turneringen, der afholdes for at finde en »champion« til at dræbe uhyret. Selve sammenstødet mellem ridderne ses aldrig. Derimod hører man blot et klirrende kæmpebrag, mens man ser de høje herrer og damer i kongeløgen blive oversprøjtet med blod, og vragstumper af rustninger dale ned i slow motion. Kongens rådgiver påpeger snedigt, at denne udvælgelsesprocedure er vel bekostelig i menneskeliv og foreslår, at udvælgelsen istedet skal foregå ved, at landets adelsmænd leger skjul. Dernæst ser man riddere iført rytterrustninger vade rundt i blinde i en teltlejr. Langt om længe meddeles det, at en »champion« endelig er fundet, men da kongen ivrigt spørger, hvem det er, lyder svaret: »We don't know. We haven't found him yet«.

Med deres seneste film »The Life of Brian«, som jeg ikke har set, synes Monty Python-gruppen at fortsætte stilen fra »The Holy Grail«. Det drejer sig nemlig igen om et velkendt og episodisk forlæg: Jesu liv og levned (Nej, Jens Jørgen Thorsen har intet med manuskriptet at gøre!). Brian er en mindre kendt profet-mod-sin-vilje, hvis opløftende ord begrænser sig til udtalelser som: »You'll have to work things out for yourselves«, men som alligevel ender på korset. Filmen skal efter sigende være fuld af snildt fordrejede bibelcitatier som »Blessed are the cheesemakers (peacemakers)«, og »The Greek (meek) shall inherit the earth«. Med bibelparodien fra »The Holy Grail« in mente, kan man sikkert roligt stille forventningerne højt til dette Monty Python-gruppens seneste opus – uanset hvor meget modstand den møder i religiøse kredse.

I dag eksisterer Monty Python-gruppen ikke

mere – undtagen nu og da hver tredje sommer, hvor de stimler sammen og udsender en film i Monty Python regie. Men de enkelte medlemmer er heldigvis stadigvæk i underholdningsbranchen og har velsignet os med en serie herlige shows, hvoraf jeg til slut vil omtale nogle enkelte. Michael Palin medvirkede i en parodi på den ellers vældigt gode »Great Explorers«-serie. Han spillede den idealistisk unge Cpt. Snetterton, frø-eksperteren, som engang i 1880'erne forsøgte at bevise, at det var muligt at »cross the Andes by frog«. Hans ekspedition til Peru skulle iøvrigt også, hvis forholdene tillod det, »find the sources of the Nile and the so-called silly

spillede han en bassist, som skal spille ved en prinsesses bryllup. Han kommer imidlertid for tidligt og tilbringer eftermiddagen i slotsparken, hvor han bader i en sø. Prinsessen har fået samme idé, og de to mødes splitter-nøgne i søen. I mellemtiden er deres tøj blevet stjålet, og resten af filmen går ud på at bassisten ved hjælp af baskassen skal få smuglet sig selv, prinsessen og kontrabassen ind på slottet og fundet noget tøj, så alt kan fortsætte planmæssigt. Toppunktet af komik er scenerne omkring orkestret. Under prøverne har bassisten anbragt baskassen på gulvet foran sig, stadigvæk med prinsessen indeni. Orkesterprøven må konstant afbry-

Et tilbagevendende element i Monty Pythons optræden – mænd i kvindetøj. Scenen er fra »And Now for Something Completely Different«

route to India«. Ekspeditionen blev et knusende nederlag for den unge idealist, som selv omkom i Andesbjergene efter at have spist den sidste frø, men beviset på hans teoris holdbarhed kan idag findes på spisekortet på de fleste restauranter i Mexico City.

Eric Idle var hovedkraften bag TV-filmen »The Rutles«, en nærmest uhyggelig realistisk parodi på The Beatles og deres karriere, som sågar indeholdte imitationer i såvel tekst som musik af henvendt af The Beatles's mest betydningsfulde hits. Filmens eneste svage punkt var, at man skulle være virkelig godt hjemme i The Beatles's karriere for at kunne se komikken.

John Cleese er nok den af medlemmerne, der har været mest i vælten. Han har været gæst i »The Muppet Show«, har medvirket i et norsk Montreux-bidrag, har lavet TV-serien »Fawlty Towers«, som vist i dansk TV sidste sommer, har spillet hovedrollen i Sherlock Holmes-parodien »The End of Civilization as We Know It«, og sidst men ikke mindst medvirket i den mesterlige TV-film »Romance with a Double-bass« efter Tjekovs novelle. Her

des, fordi hun beder ham om at skaffe sig tøj, så da alt synes at være i orden, og ballet skal til at begynde, nægter dirigenten at spille, fordi bassisten ikke har deltaget i prøverne. Dette benægter bassisten, og der udvikler sig en pythonisk diskussion, hvor bassisten gradvis forandrer sin påstand om sin tilstedeværelse over: »I was here some of the time«, til et mere ydmygt: »Well, I did pop in occasionally«. Det enestående ved denne film er, at den gradvis og umærkeligt udvikler sig fra at være en stykke russisk social-realisme for til sidst at ende som ren farce i ægte Monty Python-stil.

Med disse produktioner har Monty Python-medlemmerne vist, at de i deres talent spænder langt videre, end de oprindelige shows med deres fandenivoldske crazy-humor turde lade ane. Det er givet at Monty Python-folkene enkeltvis også vil præge 80'ernes humor, men lad os håbe at de, i lighed med deres forgænge »The Goons«, Spike Milligan, Harry Secombe og Peter Sellers, vil kunne holde såvel forbindelsen som ånden ved lige, så også de ti år efter deres shows start vil kunne få et æresshow i »The Albert Hall« med kongelig tilstedeværelse og blive hyldet af nationen og gøre godt grin med det hele.